

ČESKÁ REPUBLIKA ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. V. T. ve věci

žalobce: J. G., narozen „X“,
bytem „X“,
zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem,
sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4,

proti
žalovanému: Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 10. 2016, č. j. 4754/DS/2016,
JID: 156884/2016/KUUK/NovK,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. V řízení o žalobě a kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 20. 4. 2020, č. j. 42 A 2/2017-39, **žádný** z účastníků **nemá právo na náhradu nákladů** řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 10. 2016, č. j. 4754/DS/2016, JID: 156884/2016/KUUK/NovK, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Mostu, odboru správních činností (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 10. 8. 2016, č. j. MmM/089824/2016/OSČ-P/FF, jímž byl žalobce shledán vinným

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

z přestupků podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, kterého se dopustil porušením ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu tím, že dne 2. 2. 2016 v 15:20 hodin v Mostě, ulice Hřbitovní, na točně MHD, stál s motorovým vozidlem tov. zn. Škoda Octavia, reg. zn. „X“, v místě, kam je vjezd zakázán svislou dopravní značkou č. B1 – „Zákaz vjezdu všech motorových vozidel“ s dodatkovou tabulkou č. 13 – „Mimo MHD“, a tím, že dne 9. 3. 2016 v 15:51 hodin v Mostě, v ulici Česká u bloku 626, stál s motorovým vozidlem tov. zn. Škoda Octavia, reg. zn. „X“, v místě, kde je to zakázáno svislou dopravní značkou č. B 28 – „Zákaz zastavení“, a dále porušením ust. § 5 odst. 1 písm. a) zákona silničním provozu tím, že dne 14. 3. 2016 ve 21:45 hodin v Mostě, v ulici Josefa Skupy u bloku 98, jako řidič motorového vozidla tov. zn. Škoda Octavia, reg. zn. „X“, užil vozidlo, kterému za jízdy nesvítilo levé přední obrysové světlo a potkávací světlo, které je přivraceno ke středu vozovky a tuto závadu si na místě neopravil, přestože k tomu byl policisty vyzván. Za uvedené přestupky byla žalobci uložena pokuta ve výši 2 000 Kč a dále mu byla uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě uvedl, že správní orgán I. stupně koncipoval výrok svého rozhodnutí nevhodně, když rozhodl pouze jedním výrokem, ačkoliv rozhodoval o třech samostatných přestupcích, o nichž mělo být rozhodnuto samostatnými výroky. Dále správnímu orgánu vytýkal, že z výroku jeho rozhodnutí není patrné, jakými skutky žalobce porušil uvedená právní ustanovení, neboť ve výroku rozhodnutí je nejprve uveden popis všech tří skutků a následně je uvedena jejich právní kvalifikace. Ke správnému rozčlenění výroku rozhodnutí žalobce odkázal na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 15. 9. 2015, sp. zn. 41 A 58/2014. Dále namítal, že ve výroku rozhodnutí nejsou uvedeny všechny právní normy, dle kterých bylo rozhodováno, zejména v něm chybí odkaz na opatření obecné povahy, kterými byly ve smyslu § 77 odst. 5 zákona o silničním provozu dotčené dopravní značky stanoveny. Dle žalobce měl výrok rozhodnutí rovněž obsahovat odkaz na ustanovení stanovující význam porušených dopravních značek. S ohledem na uvedené důvody žalobce konstatoval, že výrok prvostupňového rozhodnutí je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost spočívající v nedostatečné právní kvalifikaci a současně jej shledal rozporným s ust. § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, (dále jen „zákon o přestupcích“) a ust. § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, neboť ve výroku nebylo uvedeno ustanovení konkretizující, které technické podmínky pro užití motorového vozidla nebyly naplněny. Své tvrzení podpořil odkazem na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 9. 4. 2015, sp. zn. 60 A 10/2014.
3. Žalobce též namítal nepřezkoumatelnost výroku prvostupňového rozhodnutí pro jeho nedostatky ve skutkové kvalifikaci. Konkrétně poukázal na skutečnost, že dopravní značku B 1 nelze porušit stáním v úseku její platnosti, ale toliko vjezdem do tohoto úseku. Vzhledem k tomu, že žalobci nebylo kladeno za vinu, že by do úseku předmětné dopravní značky vjel, považoval výrok prvostupňového rozhodnutí za nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost, neboť z něj nejsou patrné všechny skutkové okolnosti potřebné k závěru, že právní kvalifikace správního orgánu je správná. K tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2015, sp. zn. 2 As 111/2015. Žalobce také namítal, že místa přestupku, které měl spáchat ve dnech 2. 2. 2016 a 9. 3. 2016, byla stanovena v rozporu se skutečností, neboť v případě přestupku ze dne 2. 2. 2016 se točna MHD na ulici Hřbitovní nenachází a v případě přestupku ze dne 9. 3. 2016 se žalobci místo

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

označené jako „v Mostě, v ulici Česká, u bloku 626“ vůbec nepodařilo najít. Zdůraznil proto, že z výroku nelze jednoznačně dovodit, že s vozidlem stál v úseku platnosti dopravní značky, kterou měl porušit. Dle žalobce došlo v jeho případě k porušení čl. 6 odst. 3 písm. a) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, neboť mu nebylo řádně sděleno, kde mělo k přestupku dojít, což je s ohledem na charakter spáchaného přestupku zásadní skutečnost. Z opatrnosti žalobce podotkl, že „u bloku 626“ se nachází jak místa, která se nachází v úseku platnosti předmětné dopravní značky, tak místa, která v úseku platnosti značky nejsou. Žalobce taktéž namítal, že se správní orgán dopustil nesprávného právního posouzení, jestliže všechny projednávané skutky posoudil jako jeden přestupek, ačkoli se jedná o přestupky tři.

4. Dle názoru žalobce nebylo prokázáno, že dne 2. 2. 2016 vjel s předmětným vozidlem na dané místo právě žalobce, resp. že na tomto místě zastavil a stál. Připustil, že sice mohl být zachycen, jak sedí na místě řidiče, nicméně poznamenal, že tato skutečnost bez dalšího neprokazuje, že na dané místo vjel a vozidlo zde zastavil. Skutečnost, že žalobce vozidlo řídil, nevyplývá ani z žádného podkladu rozhodnutí. Žalobce očekával, že v této věci bude zahájeno řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, neboť pachatel nebyl zjištěn vzhledem k tomu, že strážníci městské policie dojeli na místo až v okamžiku, kdy bylo vozidlo ustaveno. Obdobně ani u přestupku ze dne 9. 3. 2016 nebylo možné dovodit, že vozidlo na místě ponechal právě žalobce. K tomu žalobce dodal, že správní orgán vycházel toliko z podkladů povahy úředního záznamu, které nejsou samy o sobě způsobily vinu žalobce prokázat. Žalobce proto konstatoval, že nebylo nad veškerou pochybnost prokázáno, že žalobce dané přestupky spáchal. Na podporu své argumentace odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2016, sp. zn. 2 As 217/2015. K přestupku ze dne 14. 3. 2016 žalobce uvedl, že před jízdou osvětlení kontroloval a toto bylo v pořádku. O závadě byl informován až policisty, neboť kontrolka se mu během jízdy nerozsvítila a zhasnutí světel si nevšiml, jelikož projížděl obcí, kde bylo dostatek světla z veřejného osvětlení. Údajné přestupkové jednání proto dle žalobce nebylo zaviněné. Nesouhlasil se závěrem, že spáchal přestupek, když neodstranil zá vadu na výzvu policistů, neboť se rozhodl vozidlo ponechat na místě, což bylo jeho právem. Závěrem žalobce vznesl námitku absence posouzení materiální stránky projednávaných přestupků, v níž spatřoval nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů a rozpor s ust. § 3 správního řádu a § 2 zákona o přestupcích. Dle žalobce ani jeden z přestupků materiální stránku přestupku nenaplnoval.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný předložil k výzvě soudu správní spis spolu s písemným vyjádřením k žalobě, v němž navrhl, aby soud žalobu zamítl. K námitce, že výrok rozhodnutí správního orgánu obsahuje pouze jeden výrok, ačkoli bylo rozhodováno o třech samostatných skutcích, žalovaný konstatoval, že podstata přestupku spočívá v porušení povinností stanovených v ust. § 4 písm. c) a § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, přičemž zvláštním právním předpisem je v tomto případě zákon č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a o změně zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla), a vyhláška č. 341/2002 Sb., o schvalování technické způsobilosti a o technických podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích. Odmítl, že výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně byl zmatečný nebo nesrozumitelný, když je z něj patrné, jaké protiprávní jednání bylo žalobci

rozhodnutím kladeno za vinu. K námitce absence odkazu na opatření obecné povahy a nedostatečnost právní kvalifikace žalovaný uvedl, že výrok prvostupňového rozhodnutí obsahuje všechny náležitosti stanovené v ust. § 77 zákona o přestupcích, přičemž podotkl, že přestupky žalobce byly projednávány ve společném řízení a pouze s jedním účastníkem řízení, a proto se žalovanému jeví výrok prvostupňového rozhodnutí jako jasný, srozumitelný a nezaměnitelný. Správní orgán nemá povinnost doplňovat výrok rozhodnutí o popis opatření obecné povahy, které stanovuje místní úpravu provozu na pozemních komunikacích spočívající v umístění dopravních značek. Zákon o silničním provozu neumožňuje vést diskuzi ohledně významu, platnosti a opodstatněnosti dopravních značek, naopak v ust. § 4 odst. c) stanovuje povinnost účastníkům silničního provozu se těmito značkami řídit. Tato povinnost přitom vzniká okamžikem, kdy je dopravní značka umístěna na pozemní komunikaci.

6. K námitce nedostatku skutkové kvalifikace žalovaný uvedl, že značka B1 zakazuje vjezd na určitý úsek pozemní komunikace všem druhům vozidel. Současně z ní vyplývá informace, že stejný zákaz platí i z druhého směru jízdy. Případné výjimky ze zákazu stanovují dodatkové tabulky. Z uvedeného dále vyplývá, že pokud je na určitý úsek zakázán vjezd vozidel, je na tomto úseku zakázán i jakýkoliv další pohyb těchto vozidel, a to včetně stání. Žalovaný připustil, že užití slova „vjezd“ ve výroku prvoinstančního rozhodnutí by bylo vhodnější než použití slova „stál“, nicméně použitá formulace nemá podstatný význam, když o protiprávním jednání byl sepsán úřední záznam, oznámení o přestupku, protokol z místa spáchání přestupku a byla pořízena fotodokumentace. K námitce označení místa „v Mostě, ul. Hřbitovní, na točně MHD“ žalovaný uvedl, že není pravdou, že by místo přestupku bylo stanoveno v rozporu se skutečností a odkázal na přiloženou fotografii. K obdobné námitce týkající se přestupku ze dne 9. 3. 2016 uvedl, že místo spáchání přestupku lze nalézt. Odkázal přitom opětovně na podkladové materiály správního spisu, z nichž vyplývá nejen místo spáchání, ale i skutečnost, že na tomto místě stál žalobce s předmětným vozidlem a že toto místo bylo v působnosti dopravní značky B 28. K vadám odůvodnění a tvrzení, že žalobce nebyl řidičem, žalovaný konstatoval, že v průběhu přestupkového řízení vycházel zejména z podkladů Policie České republiky a Městské policie Most, z nichž je zřejmé, že žalobce byl ve všech třech případech ztotožněn na základě občanského a řidičského průkazu. Pokud žalobce tvrdí, že řidičem vozidla nebyl, jeví se takové tvrzení žalovanému jako účelové. Takové skutečnosti mohl a měl žalobce sdělit správním orgánům již v průběhu správního řízení, a nikoliv poprvé až v žalobě, neboť takové námitky dle žalovaného nelze uplatnit dodatečně. Správní orgány vycházely ze stavu, při němž jim nebylo známo, že by žalobce v předmětné době vozidlo neřídil. Ve věci přitom proběhlo ústní jednání, na které se žalobce ani jeho zmocněnec nedostavili, odpor i odvolání žalobce podal pouze blanketně. Žalobci rovněž bylo umožněno seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, což využil, nicméně již se nevyjádřil. Žalovanému tak nebylo zřejmé, proč žalobce své námitky neuplatnil již dříve, když k tomu měl několik příležitostí.
7. K námitce absence znaku zavinění u přestupku ze dne 14. 3. 2016 žalovaný uvedl, že z podkladů založených ve správním spise nevyplývá, že by žalobce předmětné vozidlo ponechal uvedeného dne na místě. Takové tvrzení je navíc žalovanému známo až z podané žaloby. K námitce absence materiální stránky přestupků žalovaný konstatoval, že pro její naplnění musí být splněny dvě základní podmínky. Musí se jednat o skutek mající znaky uvedené v zákoně o silničním provozu a musí se jednat o zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti. V projednávaném případě bylo dle žalovaného

postaveno na jisto, že žalobce naplnil ve všech případech povinný znak přestupku, kterým je zavinění. Zákonem chráněným zájemem je v tomto případě zájem na dodržování bezpečnosti na pozemních komunikacích. K tomu doplnil, že k dohledu nad dodržováním bezpečnosti na pozemních komunikacích je příslušná Policie České republiky, případně městská policie. Pokud se účastník provozu na pozemních komunikacích pravidly silničního provozu neřídí anebo je vědomě porušuje, dopouští se přestupků, jež definuje zákon o silničním provozu. Žalovaný shrnul, že správní orgány dle jeho názoru postupovaly v souladu s právními předpisy a jejich rozhodnutí vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Nic nenasvědčuje tomu, že byla práva žalobce v průběhu správního řízení jakkoliv krácena.

Replika žalobce k vyjádření žalovaného

8. Žalobce na vyjádření žalovaného reagoval replikou, v níž k otázce požadavků na právní kvalifikaci přestupku doplnil odkaz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, sp. zn. 4 As 165/2016, přičemž uvedl, že minimálně v případě přestupku ze dne 14. 3. 2016 není z výroku rozhodnutí zřejmé, jaká právní ustanovení měla být porušena. K žalobní námitce nedostatku skutkové kvalifikace doplnil odkaz na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018, sp. zn. 9 As 213/2017, a ze dne 29. 5. 2013, sp. zn. 9 As 68/2012, a uvedl, že výrok prvostupňového rozhodnutí skutkovou kvalifikaci neobsahuje, neboť z něj neplyne, že by žalobce porušil dopravní značku B 1, tj. že by vjel do úseku za touto značkou. Z výroku se pouze podává, že žalobce měl za touto značkou stát. Předmětná dopravní značka však stání ani zastavení nezakazuje. Z výroku tedy nelze dovodit, že by došlo ke skutku, který představuje její porušení. K výkladu dopravní značky č. B1 žalovaným žalobce uvedl, že takový výklad je v rozporu se zásadami trestního práva, neboť z uvedené dopravní značky vyplývá, že toliko zakazuje vjezd všem vozidlům v obou směrech, naopak z ní nevyplývá zákaz stání či zastavení. Dle žalobce je takový výklad v rozporu se zásadou *nullum crimen lege stricta*, z níž plyne, že lze postihovat pouze takové jednání, které je v zákoně jako protiprávní označeno. Žalobce tedy bylo možné trestat pouze za to, že projel okolo dopravní značky B 1, čímž by nerespektoval zákaz vjezdu, nic takového mu však správní orgány za vinu nekladly. Popis skutku ve výroku rozhodnutí proto nekoresponduje s právní kvalifikací.
9. K neprokázání skutečnosti, že žalobce řídil předmětné vozidlo, žalobce zopakoval, že úřední záznam není použitelný důkaz. K tomu odkázal např. na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2016, sp. zn. 3 As 231/2017, či ze dne 27. 9. 2016, sp. zn. 1 As 180/2016. Poznamenal, že i kdyby byly úřední záznamy použitelným důkazem, tyto neprokazují, že žalobce na daném místě vozidlo ustavil, když policisté tomuto jednání nebyli přítomni. Policisté vycházeli při sepisu úředního záznamu pouze z domněnky, že vozidlo řídil žalobce, přestože svědky této události nebyli. Žalobce nerozporoval, že s policisty jednal a že se nacházel na místě kontroly. Ze skutečnosti, že byl ztotožněn, však neplyne, že se přestupků dopustil. Zdůraznil, že správní orgány neobstaraly žádný použitelný důkaz, který by prokazoval, že žalobce byl řidičem vozidla a rezignovaly na povinnost zjistit skutkový stav. Na podporu své argumentace žalobce odkázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, sp. zn. 5 As 126/2011, a rozsudek téhož soudu ze dne 6. 1. 2016, sp. zn. 2 As 217/2015.

Posouzení věci soudem

10. O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem před vydáním prvotního rozhodnutí soudu ve věci výslovně souhlasili a na opakovanou výzvu, ve které byli poučeni, že pokud se nevyjádří, považuje se to za souhlas s projednáním bez jednání, žalobce ani žalovaný nereagovali.
11. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanovení § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a ustanovení § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ustanovení § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
12. V předmětné věci již jednou Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl, a to rozsudkem ze dne 20. 4. 2020, č. 42 A 2/2017-39. Tímto rozsudkem krajský soud zrušil žalobou napadené rozhodnutí a prvostupňové rozhodnutí. Jako důvod pro zrušení správních rozhodnutí shledal soud vadu řízení spočívající ve skutečnosti, že v případě přestupků ze dne 2. 2. 2016 a 9. 3. 2016 nebylo řádně prokázáno, že řidičem vozidla a tedy osobou, která jej ponechala na místě, kde je parkování zakázáno, byl skutečně žalobce, neboť správní orgány vycházely pouze z údajů obsažených v úředních záznamech a na fotografiích obsažených ve spise nebylo zachyceno přímo jednání, kterým měl být porušen zákaz stanovený dopravními značkami. Dále shledal soud jako vadu řízení, že se správní orgány nezabývala v případě jízdy s nesvítícím levým předním světlem, zda se nejednalo o případ nouzového dojetí. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný včasnou kasační stížnost, na základě které Nejvyšší správní soud výše uvedený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 7. 2. 2022, č. j. 10 As 146/2020-26, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Jako důvod pro zrušení rozsudku Nejvyšší správní soud, uvedl, že k výše uvedeným vadám řízení nedošlo a v postupu správních orgánů v tomto směru nelze spatřovat pochybení.
13. V souladu s ustanovením § 110 odst. 4 s. ř. s. je Krajský soud v Ústí nad Labem vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí.
14. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Dne 10. 2. 2016 bylo Městskou Policií Most oznámeno správnímu orgánu I. stupně podezření ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, jehož se měl dopustit žalobce tím, že se dne 2. 2. 2016 v 15:20 hodin nacházel s osobním automobilem Škoda Octavia, reg. zn. „X“, v působnosti dopravní značky B1 s dodatkem „mimo MHD“. Žalobce odmítl zjištěný přestupek vyřešit v blokovém řízení. Součástí tohoto oznámení byl úřední záznam ze dne 3. 2. 2016, č. j. 2016/03517, oznámení o přestupku sepsané na místě a pořízená fotodokumentace. Dne 14. 3. 2016 bylo Městskou Policií Most oznámeno správnímu orgánu I. stupně podezření ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, jehož se měl dopustit žalobce tím, že dne 9. 3. 2016 v 15:50 hodin v Mostě v ul. Česká u bl. 626 s osobním automobilem Škoda Octavia, reg. zn. „X“, nerespektoval dopravní značku B 28 (zákaz zastavení). Žalobce odmítl zjištěný přestupek

vyřešit v blokovém řízení. Součástí tohoto oznámení byl úřední záznam ze dne 9. 3. 2016, č. j. 2016/07484, oznámení o přestupku sepsané na místě a pořízená fotodokumentace. Dne 16. 3. 2016 bylo Policií České republiky, KŘP Ústeckého kraje, územní odbor Most, Oddělení hlídkové služby Most, oznámeno správnímu orgánu I. stupně podezření ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, jehož se měl dopustit žalobce porušením povinnosti stanovené v ust. § 5 odst. 1 písm. a) téhož zákona, neboť dne 14. 3. 2016 v 21:45 hodin v Mostě v ul. J. Skupy u bl. 98 řídil osobní automobil Škoda Octavia, reg. zn. „X“, kterému nesvítilo přední potkávací a obrysové světlo. Žalobce odmítl zjištěný přestupek vyřešit v blokovém řízení. Součástí tohoto oznámení byl úřední záznam ze dne 14. 3. 2016, č. j. KRPÚ-56898-5/PŘ-2016-040864, a pořízená fotodokumentace.

15. Na den 1. 8. 2016 bylo nařízeno ústní jednání ve věci, o jeho termínu byl žalobce informován v předvolání k ústnímu ujednání ze dne 23. 6. 2016. Současně s předvoláním byl žalobce poučen, že na jednání mu bude umožněno seznámení s podklady pro rozhodnutí. O ústním projednání o přestupku byl pořízen protokol, z něhož vyplývá, že se k nařízenému jednání nedostavil žalobce ani jeho zmocněnec. Během jednání bylo provedeno dokazování listinami, a to příslušnými oznámeními o přestupcích a fotodokumentací. Správní orgán I. stupně následně dne 10. 8. 2016 vydal rozhodnutí, č. j. MmM/089824/2016/OSČ-P/FF, jímž žalobce uznal vinným z přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu a uložil mu za to dle ust. § 125c odst. 4 písm. f) a § 125c odst. 5 písm. g) téhož zákona ve spojení s ust. § 11 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích pokutu ve výši 2 000 Kč a podle ust. § 79 odst. 1 zákona o přestupcích mu uložil povinnost nahradit náklady správního řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč. Proti prvoinstančnímu rozhodnutí podal žalobce prostřednictvím svého zmocněnce dne 12. 9. 2016 blanketní odvolání, v němž žádal o zaslání kopie správního spisu, a také požadoval, aby byl před vydáním rozhodnutí poučen o tom, kdo bude ve věci rozhodovat, aby mohl případně namítat podjatost této osoby. Dále uvedl, že podání doplní v zákonné lhůtě. Následně žalovaný vydal napadené rozhodnutí.
16. Dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.
17. Dle ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace.
18. Dle ust. § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu řidič je kromě povinností uvedených v § 4 dále povinen užít vozidlo, které splňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem.
19. Dle § 40 odst. 1 vyhlášky Ministerstva dopravy a spojů č. 341/2014 Sb., o schvalování technické způsobilosti a o technických podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, jsou-li na vozidle závady, které ohrožují bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, nesmí být vozidlo užito v provozu na pozemních komunikacích, s výjimkou nouzového dojetí. Dle § 40 odst. 2 písm. a) citované vyhlášky závadou dle odst. 1 je vždy, nesvítí-li potkávací nebo brzdové nebo zadní obrysové světlo na straně přivrácené do středu vozovky.

20. Nejprve se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti, kterou žalobce spatřoval v nesrozumitelnosti výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalobce v tomto směru namítal, že správní orgán rozhodl jediným výrokem, přestože byly projednány tři samostatné skutky, že z výroku rozhodnutí není patrné, kterými skutky žalobce porušil v něm uvedená právní ustanovení a že výrok rozhodnutí neobsahuje všechny právní normy, podle kterých bylo rozhodováno. Tuto námitku soud neshledal důvodnou.
21. Dle ust. § 68 odst. 2 správního řádu ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2); účastníci, kteří jsou právnickými osobami, se označují názvem a sídlem. Ve výrokové části se uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění a výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání (§ 85 odst. 2). Výroková část rozhodnutí může obsahovat jeden nebo více výroků; výrok může obsahovat vedlejší ustanovení.
22. Z citovaného ustanovení vyplývá, že správní řád umožňuje, aby výroková část správního rozhodnutí obsahovala více než pouze jeden výrok. Správní řád již však dále neupřesňuje, v jakých případech má být rozhodováno několika výroky a v jakých případech naopak výrokem jediným. Rozhodnutí formou několika výroků má jistě své opodstatnění v případech, kdy správní orgán rozhoduje o několika přestupcích a fakticky hrozí, že výroková část rozhodnutí ztratí na přehlednosti, což může vést až k nesrozumitelnosti daného rozhodnutí. K tomu je však nutné dodat, že skutečnost, zda je výroková část rozdělena na několik výroků nebo na výrok jediný, sama o sobě nezpůsobuje nesrozumitelnost výroku rozhodnutí, když je zejména podstatné, aby bylo možné jednotlivé skutky obviněného přiřadit ke konkrétním ustanovením právních předpisů, jež jsou mu kladena za vinu, a ke konkrétním skutkovým podstatám jednotlivých přestupků (srov. např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 15. 9. 2015, č. j. 41 A 58/2014-31, dostupný na www.nssoud.cz).
23. Správní orgán I. stupně ve výrokové části nejprve popsal, jakým jednáním se žalobce provinil, a následně uvedl, jaká ustanovení zákona o silničním provozu porušil. Z výrokové části rozhodnutí je přitom zřejmé, že správní orgán uznal žalobce vinným za jednání spočívající ve vjezdu do místa, kde je vjezd zakázán dopravní značkou B 1 „Zákaz vjezdu všech vozidel“, ve stání v místě, kde je to zakázáno dopravní značkou B 28 „Zákaz zastavení“, a v užití vozidla, kterému za jízdy nesvítilo levé přední obrysové a potkávací světlo. V dalším odstavci poté žalovaný konstatoval, že se žalobce dopustil přestupku ve smyslu ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, neboť porušil ust. § 4 písm. c) a § 5 odst. 1 písm. a) téhož zákona. Dle názoru soudu je s ohledem na posloupnost jednotlivých skutků a vyjmenovaných zákonných ustanovení zřejmé, že první dva skutky spočívající v nerespektování dopravních značek se vztahují k porušení ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, zatímco v pořadí třetí skutek spočívající v jízdě s technicky nezpůsobilým vozidlem se týká porušení povinnosti stanovené v ust. § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu. Soud proto neshledal, že by zvolená forma výrokové části, tj. rozhodnutí o třech skutcích jedním výrokem, způsobovalo nesrozumitelnost výroku prvostupňového rozhodnutí, a tedy jeho nepřezkoumatelnost. Z výše uvedeného současně vyplývá, že námitka žalobce, že není z výroku prvostupňového rozhodnutí patrné, kterými skutky žalobce porušil uvedená právní ustanovení, je rovněž neopodstatněná.
24. Žalobce dále spatřoval nesrozumitelnost prvostupňového rozhodnutí ve skutečnosti, že jeho výrok neobsahoval všechny právní normy, podle kterých bylo rozhodováno, zejména Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

přitom poukázal na absenci odkazu na opatření obecné povahy a na ustanovení stanovující význam porušených dopravních značek. Otázkou uvedení odkazu na opatření obecné povahy ve výroku správního rozhodnutí se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 10. 2018, č. j. 9 As 194/2018-38, dostupném na www.nssoud.cz, v němž konstatoval: „Nelze přisvědčit ani námitce týkající se vypořádání odkazu na opatření obecné povahy a nejednoznačnosti dopravní značky. Nejvyšší správní soud se naopak ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že z rozhodnutí jasně plyne, jakou povinnost stěžovatelka porušila a výrok správního rozhodnutí v tomto ohledu splňuje zákonné náležitosti. Neoznačení příslušného opatření obecné povahy nepředstavuje vadu rozhodnutí.“ Z uvedeného tedy jasně plyne, že neuvedení odkazu na opatření obecné povahy, jímž byla stanovena platnost porušených dopravních značek, nepředstavuje rozpor s ust. § 68 odst. 2 správního řádu. Pokud jde o vytýkanou absenci odkazu na ustanovení stanovující význam dopravních značek, soud nepřisvědčil ani této námitce, neboť význam dopravních značek vyplývá již z jejich podstaty a rovněž z ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, které stanovuje povinnost se dopravními značkami řídit.

25. Žalobce dále spatřoval nesrozumitelnost prvostupňového rozhodnutí ve skutečnosti, že jeho výrok neobsahoval všechny právní normy, podle kterých bylo rozhodováno, protože dle jeho názoru nebylo z výroku patrné, jaká právní ustanovení měla být porušena tím, že žalobce užil vozidlo, kterému za jízdy nesvítilo levé přední obrysové a potkávací světlo, které je přivráceno ke středu vozovky a tuto závadu si na místě neopravil, přestože byl k tomu policisty vyzván. K tomu soud uvádí, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí je uvedeno, že žalobce se dopustil mimo jiné přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, neboť porušil ustanovení § 5 odst. 1 písm. a) téhož zákona. Z uvedeného výroku a popisu přestupkového jednání jednoznačně vyplývá, že jízdu s vozidlem, kterému nesvítilo levé přední obrysové a potkávací světlo vyhodnotil prvostupňový orgán jako porušení ustanovení § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, kde je stanoveno, že řidič je povinen k jízdě užít vozidlo, které splňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem. Z textu uvedených norem zákona o silničním provozu vyplývá, že se jedná o právní normy odkazující, jejichž naplnění je možné až v souvislosti s aplikací další právní normy – normy odkazované. Takovou právní normu výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně neobsahoval, pouze v odůvodnění bylo odkázáno na konkrétní ustanovení § 40 vyhlášky č. 341/2014 Sb. a toto ustanovení bylo citováno.
26. Z bodu 21 odůvodnění usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, sp. zn. 4 As 165/2016, plyne, že správní orgán „rovněž musí uvést ustanovení odkazující i ve stejném zákoně obsažená ustanovení odkazovaná, stejně jako musí eventuálně uvést normu blanketní a ustanovení jiného právního předpisu, které na normu blanketní navazuje“. V případě, že se tak nestane, ponechává uvedené usnesení prostor pro případnou nápravu takové vady cestou interpretace rozhodnutí, aby bylo jednoznačně možné dospět k závěru o porušení konkrétní právní normy, přičemž musí být přihlédnuto k tomu, jaká ustanovení byla v textu uvedena.
27. V daném případě je soud toho názoru, že správní orgány obou stupňů jednoznačně uvedly, v čem spočívá protiprávní jednání žalobce nejen vymezením skutkovým, ale i tím, že vymezily porušení jeho povinností citací právních norem na jeho jednání dopadajících v celém souhrnu. Skutečnost, že se tak nestalo výlučně ve výroku, ale částečně i v odůvodnění, nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozsudku, pokud se použité právní normy vzájemně nevylučují nebo jejich citací nevznikají pochybnosti o tom, jaké Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

povinnosti se mají týkat. Takovými nedostatky se rozhodnutí správních orgánů obou stupňů nevyznačují, neboť jejich úvaha je v tomto směru poměrně jasně specifikována. Z rozhodnutí správních orgánů dle soudu jednoznačně vyplývá, že v daném případě žalobce porušil svou povinnost užít vozidlo, které splňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, neboť u jím užitého vozidla nesvítilo levé přední světlo. Ani v tomto směru neshledal soud nepřezkoumatelnost výroku o spáchání přestupku žalobcem. K obdobným závěrům dospěl i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 5. 2020, č. j. 8 As 126/2018-33. K otázce neodstranění závady vozidla i přes výzvu policistů viz níže.

28. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně dále žalobce spatřoval v tom, že mu bylo výrokovou částí rozhodnutí kladeno za vinu jednání, které není protiprávní. Namítal především, že mu bylo nesprávně kladeno za vinu stání v místě, kam je vjezd zakázán, přestože dopravní značku B 1 lze porušit pouze vjezdem do úseku její platnosti. Výkladem dopravních značek zakazujících vjezd vozidla do určité oblasti se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 4. 2017, č. j. 10 As 324/2016-46, dostupném na www.nssoud.cz, v němž uvedl: „NSS nesouhlasí s námitkou stěžovatelky, že nebyly naplněny znaky přestupku, a tudíž nelze dovozovat správní delikt provozovatele vozidla. Znaky přestupku, jehož se řidič dopustil, vymezila již městská policie ve svém oznámení správnímu orgánu prvního stupně. Zákaz vjíždět na vodorovné dopravní značení V 13a podle § 23 prováděcí vyhlášky je třeba chápat ve smyslu, jak jej popsal krajský soud: pokud je zakázáno vjíždět, pak to rovněž znamená, že je zakázáno i stát (argument a minori ad maius). Vjíždění na plochu představuje totiž předpoklad k následnému stání, a pokud by byl tedy zákaz respektován, nikdy by zde vozidlo nestálo.“ Z citovaného rozsudku není pochyb o tom, že dopravní značku č. B 1 lze porušit nejen vjezdem do zakázaného úseku dopravní komunikace, ale též stáním v tomto úseku. Soud proto výrok prvostupňového rozhodnutí, který žalobce shledal vinným za jednání spočívající ve stání v místě, kam je vjezd zakázán, neshledal vadným ani nepřezkoumatelným.
29. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů žalobce dále spatřoval v tom, že se správní orgán I. stupně nezabýval materiální stránkou projednávaných přestupků. Tím správní orgán dle žalobce porušil ust. § 2 a § 3 správního řádu.
30. Z prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že se správní orgán k materiální stránce přestupku nijak nevyjádřil. Žalovaný ohledně materiální stránky přestupku uvedl, že pro její naplnění musí být splněny dvě podmínky, a to, že musí jít o skutek mající znaky uvedené v zákoně a dále že se musí jednat o zaviněné jednání, které ohrožuje nebo porušuje zájem společnosti. Následně konstatoval, že k porušení ust. § 4 písm. c) a § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu ze strany žalobce došlo, a že naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona bylo žalobci spolehlivě a jednoznačně prokázáno. K právě uvedenému soud uvádí, že správní řízení je považováno za jeden celek. Lze tedy konstatovat, že při posouzení materiální stránky přestupku žalovaný napravil nedostatek odůvodnění správního orgánu I. stupně, když je z napadeného rozhodnutí zřejmé, na základě jakých úvah došel k závěru o naplnění materiální stránky přestupku. Tuto námitku proto soud neshledal důvodnou.
31. Dále se soud zabýval námitkou, že místo přestupku bylo stanoveno v rozporu se skutečností. Žalobce ve vztahu k přestupku ze dne 2. 2. 2016 namítal, že točna MHD se na Hřbitovní ulici nenachází, k přestupku ze dne 9. 3. 2016 pak uvedl, že se mu místo označené jako „v Mostě, v ulici Česká, u bloku 626“ vůbec nepodařilo dohledat.

32. Dle ust. § 77 zákona o přestupcích výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, formu zavinění, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1).
33. Při posouzení uvedené námitky zdejší soud vycházel z již citovaného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 10. 2018, č. j. 9 As 194/2018-38, který k otázce vymezení místa přestupku uvedl: *„Při posouzení námitky směřující proti nesprávnému vymezení místa protiprávních jednání, je nutné se zabývat smyslem vymezení skutku. V rozsudku ze dne 10. 12. 2014, č. j. 9 As 80/2014 - 37, kasační soud uvedl, že „[s]myslem přesného vymezení skutku ve výroku rozhodnutí je to, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jiným jednáním.“ To potvrzuje i navazující judikatura zdejšího soudu (např. rozsudky ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 - 39, ze dne 11. 3. 2016, č. j. 4 As 270/2015 - 42, ze dne 16. 7. 2015, č. j. 4 As 63/2015 - 52). Uvedeným požadavkům výrok správního rozhodnutí dostojí. Je totiž evidentní, že ve výroku došlo k záměně čísel popisných a čísel orientačních. Tuto skutečnost potvrzují výtisk ze serveru maps.google.com pořízený krajským soudem a fotodokumentace, jež je součástí správního spisu. Přestože došlo k záměně čísel orientačních za čísla popisná, jedná se o chybu, která nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí. Byl totiž naplněn účel vymezení místa skutku ve smyslu výše uvedené judikatury, neboť místo je natolik přesně konkretizováno, že sankcionované jednání není zaměnitelné s jiným.“*
34. Z oznámení o přestupku, č. j. 2016/03517, vyplývá, že žalobce dne 2. 2. 2016 v čase 15:20 hodin parkoval na točně MHD v ul. Hřbitovní, v Mostě, v působnosti dopravní značky B 1 – Zákaz vjezdu s dodatkovou tabulí „Mimo MHD“. Z fotodokumentace pořízené Městskou policií Most je dále evidentní, že žalobce stál s předmětným vozidlem na točně městské hromadné dopravy. Pokud žalobce nyní rozporuje, že točna se na ulici již nenachází, pak soud konstatuje, že i kdyby točna náležela již k jiné ulici, nezpůsobovalo by to nezákonnost rozhodnutí, neboť místo přestupku je bez ohledu na skutečnost, zda točna je součástí Hřbitovní ulice či nikoliv, již dostatečně konkretizováno, a není tedy zaměnitelné s místem jiným.
35. Pokud jde o přestupek ze dne 9. 3. 2016, soud konstatuje následující. Místo přestupku bylo správním orgánem I. stupně označeno v souladu s oznámením o přestupku, č. j. MmM/030436/2016/MP/LŠ, jako „Most, ul. Česká, u bloku 626“. Z fotodokumentace je dále zřejmé, že místo přestupku se nachází na sídlišti, když jsou v pozadí všech tří fotografií vidět panelové domy. Místo přestupku proto bylo popsáno prostřednictvím bloku panelových domů, který byl nejbližší místu, kde stálo předmětné vozidlo. Soud proto neshledal, že by místo přestupku bylo neurčité či nedohledatelné. Námitka, že není zřejmé, zda žalobce stál v působnosti značky B 28 – zákaz zastavení není na místě, neboť z pořízení fotodokumentace je naprosto zřetelné, že osobní automobil byl zaparkován jen několik metrů za touto značkou, tedy nepochybně v její působnosti.
36. Dále se soud zabýval námitkou nesprávného právního posouzení, kterou žalobce spatřoval ve skutečnosti, že všechny tři skutky posoudil jako jeden přestupek. Tuto námitku soud neshledal důvodnou. Žalobce naplnil všemi skutky jednu skutkovou podstatu, a to skutkovou podstatu přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Skutečnost, že žalobce skutkovou podstatu přestupku naplnil hned třemi skutky uvedenými v témže výroku, na daném závěru nic nemění. Žalobce se též mylí, pokud zastává názor, že mělo být každé jeho porušení právní povinnosti posouzeno jako Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

samostatný přestupek. Soud uvádí, že skutky, jež byly žalobci kladeny za vinu, spáchal v tzv. vícečinném souběhu. Správní orgány tudíž nepochybily, když uznaly žalobce vinným pouze z jednoho přestupku (k posuzování souběhu přestupků srov. např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018, č. j. 5 As 295/2016-45).

37. Žalobce dále jako jeden ze svých žalobních bodů uvedl nedostatečné a nesprávné zjištění skutkového stavu. Nebylo totiž prokázáno, že byl v případě přestupků ze dne 2. 2. 2016 a 9. 3. 2016 řidičem předmětného vozidla, resp. že jej na daném místě ponechal.
38. K této námitce se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 2. 2022, č. j. 10 As 146/2020-26. Nejvyšší správní soud konstatoval, že žalobce v předmětných případech řidičem byl a nejsou o tom žádné rozumné pochyby. Dle Nejvyššího správního soudu je podstatné, že *„v úředních záznamech příslušníků městské policie je žalobce jednoznačně a bez dalších úvah či poznámek označen jako řidič/přestupce, u prvního přestupku je žalobce vyfocen na místě řidiče, minimálně u druhého přestupku žalobce předložil policistům řidičský průkaz (údaje z něj jsou v ručně vyplněném „oznámení“), přestupek byl spáchán stejným vozidlem a v obou případech se žalobce nacházel poblíž auta a s policisty bezpochyby jednal. Naproti tomu zhola nic ve správním spisu ani náznakem nepodporuje úvahu, že vozidlo mohla zaparkovat jiná osoba odlišná od žalobce. Za těchto okolností považuje NSS závěr správních orgánů o tom, že žalobce své vozidlo řídil a zaparkoval na zákazu, za logický, rozumný a dostatečně podložený zjištěnými skutečnostmi, které ve svém souhrnu nevyvolávají důvodné pochybnosti.“*
39. Dále Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku konstatoval: *„Žalobce navíc nijak nezpochybnil fakt, že řídil, ani během jednání s policisty, ani nikdy poté v průběhu správního řízení. Učinil tak až v žalobě. Soud nezpochybňuje žalobcovo právo jako obviněného z přestupku zvolit si způsob obhajoby, který může spočívat i v tom, že bude v řízení před správními orgány zcela pasivní. Ani taková procesní strategie nezavazuje správní orgán povinnosti zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Správní orgány však své povinnosti v této věci dostaly. Neexistují rozumné důvody pro to domnívat se, že žalobce neřídil, ostatně ani on sám v žalobě nepředkládá žádnou jinou přesvědčivou variantu skutkového děje (srov. body 44 až 47 usnesení rozšířeného senátu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 - 71, č. 3577/2017 Sb. NSS). Jeho žalobní tvrzení jsou přípustná, avšak obecná, nepřesvědčivá a nevyvolávají žádné rozumné pochybnosti o věrohodnosti či úplnosti skutkových zjištění správních orgánů ve správním řízení. K nepřesvědčivosti tvrzení přispívá také fakt, že je žalobce uplatnil až v žalobě.“*
40. Vyčítat správním orgánům, že za této situace nevyslechly policisty či své závěry nepodpořily ještě jinak, je přepjaté. Magistrát neměl důvod z vlastní iniciativy provádět další dokazování ani neměl důvod ověřovat obsah úředních záznamů ještě jinými prostředky, například provádět výslechy policistů.“
41. V souladu s ustanovením § 110 odst. 4 s. ř. s. je Krajský soud v Ústí nad Labem vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 7. 2. 2022, č. j. 10 As 146/2020-26. S ohledem na výše uvedené tedy soud tuto námitku shledal nedůvodnou.
42. Dále se soud zabýval námitkou, že v případě přestupku ze dne 14. 3. 2016 nebyla u žalobce naplněna subjektivní a objektivní stránka přestupku. Žalobce měl za to, že u něj není dáno zavinění, neboť o závadě byl informován až policisty, kontrolka se mu během jízdy nerozsvítila a zhasnutí světel si nevšiml. Současně namítal, že mu bylo nezákonně kladeno k tíži, že na výzvu policistů závalu neodstranil.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

43. Dle ust. § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu řidič je kromě povinností uvedených v § 4 dále povinen užít vozidlo, které splňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem. Tímto zvláštním právním předpisem je vyhláška č. 341/2014 Sb., o schvalování technické způsobilosti a o technických podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích (dále jen „vyhláška“). V § 40 odst. 1 této vyhlášky je uvedeno, že jsou-li na vozidle závady, které ohrožují bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, nesmí být vozidlo užito v provozu na pozemních komunikacích, s výjimkou nouzového dojetí. V odstavci 2 citovaného ustanovení vyhlášky je uvedeno, že závadou podle odstavce 1 je vždy osvětlení vozidla, nesvítlí-li potkávací nebo brzdové nebo zadní obrysové světlo na straně do středu vozovky.
44. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 2. 2022, č. j. 10 As 146/2020-26, konstatoval: *„Nouzovým dojetím se rozumí dojetí do nejbližšího místa, kde lze závadu odstranit [bod 26 rozsudku ze dne 30. 10. 2019, č. j. 5 As 175/2019 - 24, srov. též obdobně § 5 odst. 1 písm. e) zákona o silničním provozu týkající se závad na nákladu, podle něhož platí, že nelze-li závadu odstranit na místě, smí řidič v jízdě pokračovat přiměřenou rychlostí jen do nejbližšího místa, kde lze závadu odstranit; přitom musí učinit takové opatření, aby během jízdy nebyla ohrožena bezpečnost provozu na pozemních komunikacích a nebyla poškozena pozemní komunikace ani životní prostředí]. Z logiky věci vyplývá, že aby se mohlo jednat o nouzové dojetí, musel by si být řidič závady vědom a vědomě by se pokoušel dojet například do autoservisu nebo na jiné místo, kde by mohl závadu (nechat) odstranit. Nic takového však žalobce netvrdil, naopak. V žalobě tvrdil, že když jej policie zastavila, o závadě nevěděl. To vylučuje, aby se jednalo o nouzové dojetí.“*
45. *Správní orgány se tak nemusely z vlastní iniciativy zabývat tím, jestli nešlo o situaci nouzového dojetí, neboť ze správního spisu nic pro tento závěr nesvědčí. Krajský soud si špatně vyložil žalobní námitku. I kdyby však žalobce v řízení před krajským soudem něco takového tvrdil, bylo by na něm, aby svá tvrzení podpořil důkazy (srov. bod 23 rozsudku ze dne 4. 9. 2019, č. j. 6 As 124/2019 - 30, a přiměřeně též bod 14 rozsudku ze dne 7. 8. 2019, č. j. 6 As 115/2019 - 28).“* Z výše uvedeného dle soudu plyne, že v daném případě se nejednalo o nouzové dojetí a správní orgány ani neměly povinnost se touto otázkou zabývat.
46. Dále se tedy soud zabýval otázkou zavinění předmětného přestupku. Ve výroku i v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí správní orgán prvního stupně konstatoval, že zavinění předmětného přestupku kvalifikoval jako zavinění z nedbalosti, neboť žalobce sice nemusel vědět o tom, že mu nesvítlí levý světlomet a nedokáže ho opravit, ale jeho povinností řidiče je sledovat technický stav vozidla, které řídí, proto tyto skutečnosti vědět měl a mohl. S ohledem na uvedené shledal zavinění přestupku z nedbalosti.
47. Soud konstatuje, že zavinění je vnitřním (subjektivním) psychickým postojem pachatele přestupku k protiprávnímu jednání a k jeho následku (srov. rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2007, č. j. 4 As 40/2007- 53, č. 1529/2008 Sb. NSS). Druh zavinění pachatele se určuje za pomoci tzv. složky vědomostní (zda a jak pachatel ví) a složky vůle (zda a jak pachatel chce). Zatímco složka vědomostní musí být přítomna jak u úmyslného, tak u nedbalostního zavinění, složka vůle pachatele je vyhrazena jen pro zavinění úmyslné. Nedbalost může být vědomá nebo nevědomá a úmysl může být přímý nebo nepřímý (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2017, č. j. 10 As 318/2016 - 46).
48. Podle § 3 zákona o přestupcích k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. Podle § 4 odst. 1 téhož zákona je přestupek spáchán z nedbalosti, jestliže pachatel a) věděl, že svým jednáním může

porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí nebo b) nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl.

49. K odpovědnosti za předmětný přestupek postačuje nedbalost nevědomá. Pro naplnění zavinění formou nevědomé nedbalosti musí být naplněny kumulativně dva znaky. Prvním z nich je, že pachatel přestupku nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem. Druhým znakem je skutečnost, že pachatel o tom vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl. Správní orgány dle soudu nepochybily, pokud vycházely z toho, že žalobce jako řidič motorového vozidla – oprávněný držitel řidičského oprávnění, který je povinen znát pravidla silničního provozu, musí vědět a musí si být vědom toho, jaké povinnosti mu stanovuje zákon o silničním provozu. Závadou v osvětlení vozidla je vždy, nesvítí-li potkávací světlo; taková závada ohrožuje bezpečnost provozu na pozemních komunikacích a vozidlo nesmí být užito v provozu na pozemních komunikacích. Soud předesílá, že k uvedenému přestupku došlo dne 14. 3. 2016 v 21:45 hodin. Řidič odpovídá za stav vozidla i během jeho jízdy a žalobce musel ve večerních hodinách (ve tmě) i při jízdě v obci poznat, že mu nesvítilo potkávací světlo. K obdobným závěrům dospěl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 18. 10. 2021, č. j. 5 As 327/2020-25. Dle soudu z prvostupňového rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že správní orgán shledal u žalobce ve vztahu k uvedenému přestupku zavinění z nedbalosti nevědomé. Ve výše citovaném rozsudku ze dne 18. 10. 2021, č. j. 5 As 327/2020-25, Nejvyšší správní soud konstatoval: *„Na závěr o zaviněném spáchání přestupku nemohlo mít vliv, zda stěžovatel věděl o nefunkčním osvětlení svého vozidla, protože správní orgány vycházely z toho, že stěžovatel přestupek spáchal minimálně ve formě nevědomé nedbalosti.“* S tímto závěrem se soud plně ztotožnil a konstatuje, že vzhledem k uvedenému a okolnostem spáchání přestupku považuje za nerozhodné, blíže nedoložené tvrzení žalobce, které uplatnil až v podané žalobě, že před jízdou kontroloval stav světlometů, za nepodstatné.
50. I tuto námitku tedy shledal soud nedůvodnou.
51. Poslední námitkou žalobce bylo, že považuje za nezákonné, že mu bylo kladeno k tíži jako přestupek, že na výzvu policistů závadu na osvětlení vozidla neodstranil.
52. K této námitce soud konstatuje, že z obsahu prvostupňového i žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalobci nebyla skutečnost, že závadu na osvětlení neodstranil, kladena za vinu jako samostatný přestupek, ale spíše se jednalo o skutečnost, kterou správní orgány dokreslovaly přístup žalobce k předmětnému přestupku spočívajícímu v použití vozidla, které svým stavem neodpovídalo technickým podmínkám. Je sice nestandardní, že byla tato okolnost zmíněna přímo ve výroku prvostupňového rozhodnutí v rámci popisu přestupkového jednání žalobce, ale dle soudu tato skutečnost žádným způsobem nemohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Proto by nemohla mít za následek zrušení žalobou napadeného a prvostupňového rozhodnutí o přestupku.
53. K tvrzení žalobce v žalobě, že sice závadu neodstranil, ale rozhodl se vozidlo ponechat na místě, soud konstatuje, že toto tvrzení žalobce po zcela pasivním přístupu k správnímu řízení uplatnil až v žalobě a zůstal při tom u pouhého ničím nedoloženého tvrzení. Takové nedoložené tvrzení tedy nemohlo dle soudu nikterak zpochybnit závěry správních orgánů.
54. I tuto námitku tedy soud shledal jako nedůvodnou.

55. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů vyhodnotil jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
56. O náhradě nákladů řízení o žalobě a kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 20. 4. 2020, č. j. 42 A 2/2017-39, rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první ve spojení s § 110 odst. 3 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, přičemž zásadní pro přiznání náhrady nákladů řízení je konečný úspěch ve věci.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 11. dubna 2022

Mgr. V. T. v.r.
samosoudce